

Bobory Zoltán

Végső tűz

Körben, fönt, alig mozdultak a levelek.
A gyöngye szél előbb csíkokat sodort a hamura,
aztán erősödve elkezdte hordani a szürke port,
s mint amikor kinyílik az öregek szeme,
lassan, vöröslőn fölizzott a parázs...

Egyre fénylőbben felragyogott az ég felé,
melegítve a füsttel teli levegőt,
ami felém szállt, szemembe tolakodva,
hogy könnyezni kezdtem, elhalványítva
a aranyló, emlékeket hozó ragyogást.

Emlékeket, régi tüzek fel-fel lobbanását,
mikor friss szelek sodorták el a hamut
a melegezésért gyújtott tűz parázsáról
hogy végleg kihunyjon, s porrá legyen
Fénye egygyé lett egy örök csillaggal...

Imádság nélküli hajnalon

Tüzek, vizek loholnak át rajtam,
s nem ér a végére semmi.
Terített asztalok mellett
elszáradt levelet rágok
és kapkodok a csönd után –
tébolyult, aki nem létező
fekete legyet kerget.

Pásztorkutya felpuffedt, merev
birkák között, ha megleli
gazdája csengőjének hangja,
rohannék, de fertőzött,
áradó folyó zubog közén;
a túlparton fehér ruhában, nagy kövön ülsz–
Hogyan kuporodhatnék lábad elé?

Adj Uram!

Arcomra derűt,
karomba erőt,
szívembe szeretetet,
lelkembe békét!

Így küldheted hű szolgálodat,
hogy vállamra téve kezét
elinduljunk feléd, Uram.
megköszönni mindent, s
érezhessem kezéd végső,
bátorító szorítását,
miközben lent is fönt is
szárnyaló kórus-ének hirdeti
a volt- és lesz-életem
összes veled élt szépségét,
amivel megajándékoztad,
közeledben majd az élőkért
imádkozó hálás fiadat.

Adj Uram!
Arcukra derűt,
karukba erőt,
szívükbe szeretetet,
lelkükbe békét!
Amen!

Mi

Szeretnék
átölelni egy hatalmas rétet
virágai közé heveredni
ringani árnyékukon
énekelnék nekik s hagynám magam
mindegyiktől megcsókolni
tövüket könnyel öntözném
porukkal színezném arcomat
s imádkoznék értük a Naphoz
körbekapaszkodnánk
s táncolnánk az énekes madarak dalára
míg fel nem jönnek a csillagok
s a meg-megmoccanó szélben
hall
aná
nk
Te
va
gy
és
Neked én vagyok.

Bartal Klára

Februári erdőn

Álmodik még a csermely
S vénült gesztje a fáknak,
Gondosan rejti vizét
Elhagyott, roskatag kút.
Élesednek az árnyak,
Halkul a kinti zörej,
Elfut alólam az út –
Csend szava szívemig ér.

Rózsát oltottál

Rózsát oltottál. Muzsikált szavad.
Felém kacagtad: királynőt nevelsz.
Dicsérte kezed a török-pipacs
S jöttödre bókolt a hortenzia.
Oh, mennyi virág! Ültetnél százat –
Sok gonosz embert meggyógyítana...
Lehunyt egy csillag, nincs már zeneszó,
De hervadáson túl Tiéd marad
Örökre most már minden gyöngyvirág
S a tubarózsák édes illata.

Homállyal játszik....

Homállyal játszik,
Játszik a fény
Seholsincs királyfi
Tűnt tengerén.

Borzolja habját
Halkan a szél,
Sosemvolt királynány
Sóhaja kél.
Sápad az alkony,
Nő a homály –
Mindiglesz reménynek
Nincs szava már.